

Udsendelsen af Barnabas og Saulus

ApG 13,1-3:

I menigheden i Antiokia var der profeter og lærere, nemlig Barnabas og Simeon, der blev kaldt Niger, Lukius fra Kyrene, Manaen, der var plejebror til landsfyrsten Herodes, og Saulus. Og mens de holdt gudstjeneste og fastede, sagde Helligånden: »Udtag Barnabas og Saulus til det arbejde, jeg har kaldet dem til.« Da de havde fastet og bedt og lagt hænderne på dem, sendte de dem afsted.

AF KAI KJÆR-HANSEN

Præsentationen af de tre personer, der skal involveres i den første missionsrejse, er allerede givet af Lukas (12,25), men kun de to hovedpersoner, Barnabas og Saulus, kaldes af Helligånden til opgaven - interessant nok præciseres deres opgave ikke nærmere. Måske antydes hermed, at det er noget, Helligånden nok skal finde ud af - langs ad vejen (se fx 8,26; 10,5-6.19).

På det sted, hvor disciplene først blev kaldt kristne, nemlig i Antiokia (11,26), indledes nu en organiseret og systematisk kristen »ydre-mission«:

- den skyldes ikke en forfølgelsessituation - som i kap. 8

- den skyldes ikke et ekstraordinært indgreb fra Guds side.

Det er den første planlagte mission, hvor en menighed beslutter at udsende missionærer, der skal forkynde Jesus på steder, hvor budskabet om ham aldrig tidligere har lydt, ja, til verdens ende (1,8).

Menigheden involveres i beslutningsprocessen, og Helligånden gør brug af personer, men focus sættes på, at det er Helligånden, der udtager, og menigheden, der udsender.

Udvælgelsen

- angår de bedste i menigheden, toppen af lederskabet

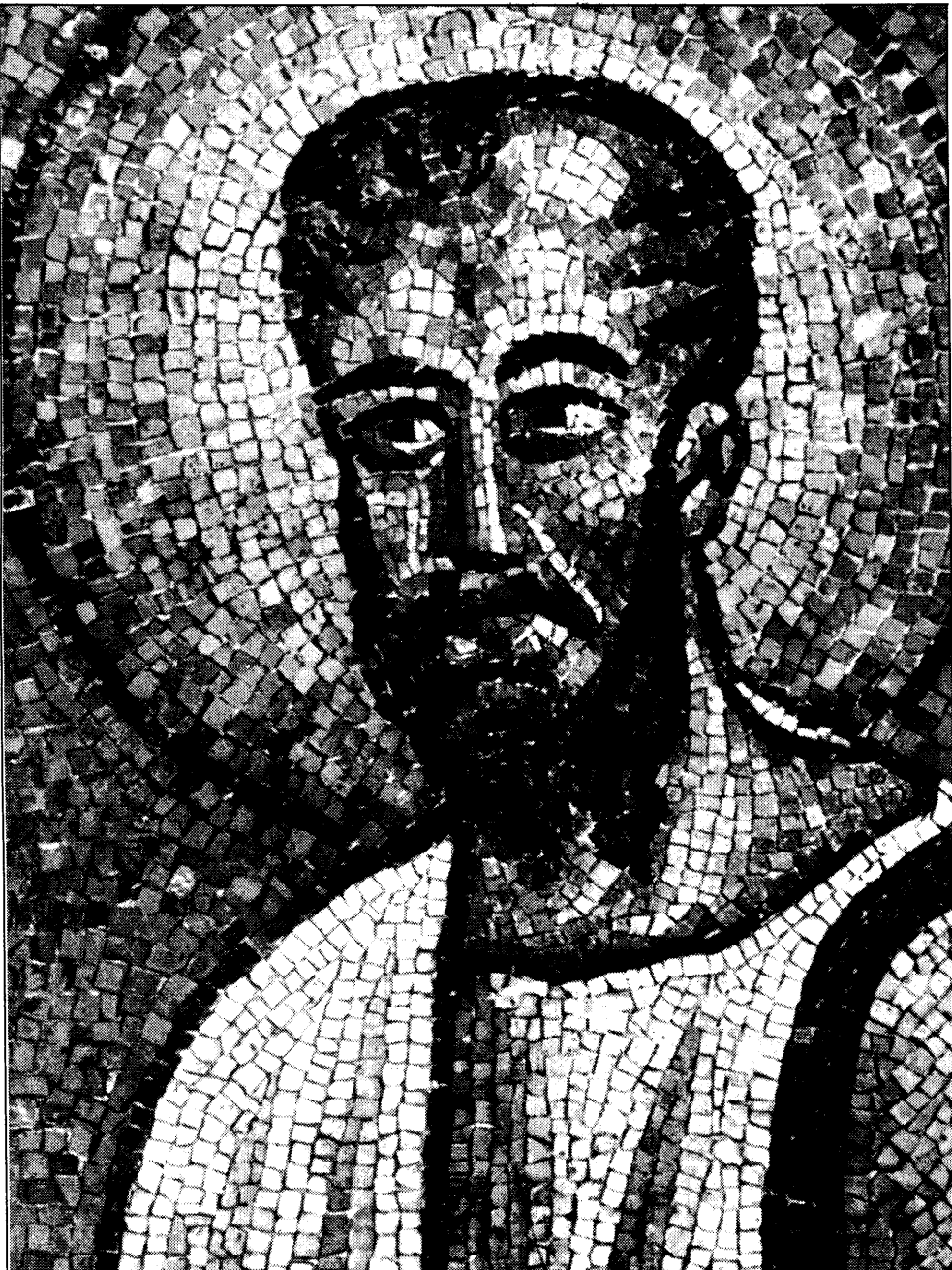
- sker i en gudstjenstlig ramme og bliver hele menighedens anliggende

- finder sted under stærk åndelig koncentration - bøn og faste - og får et synligt udtryk ved håndspålæggelsen.

Det egentlige grundled er Helligånden. Lukas hamrer det fast: Mission er Helligåndens sag. I Helligåndens sag er mennesker involveret - naturligvis!

De såkaldte tre missionsrejser

Det er almindeligt at tale om Paulus' tre missionsrejser. I denne bog benyttes også denne betegnelse, selv om den kan give et lidt misvisende billede af Paulus' virksomhed. Den passer måske bedst på den første rejse. Når han må rejse hurtigt videre, skyldes det undertiden ydre omstændigheder og modstand mod hans virksomhed. Men også på den første rejse, vender han på hjemturen tilbage til nogle af de menigheder, han har grundlagt på udturen. På den anden rejse opholder han sig 18 mdr. i Korinth og på den tredje rejse 2-3 år i Efesos. Den rejsende Paulus er altså ikke så omflakkende, som en overfladisk læsning kunne forlede én til at tro. Han grundlægger ikke blot menigheder i by efter by, men i nogle centrale byer grundfæster han de nye menigheder over en længere periode.

»Jeg skammer mig ikke ved Evangeliet«, skriver apostelen Paulus bl.a. i brevet til romermenigheden. Her et portræt fra 400-tallet af Paulus, som findes i den italienske by Ravenna.

Dette gælder vel også Danmarks »storbyer«, selv om alle bortset fra København er »landsbyer«, når man eller i den store verden taler om storbyer.

Måske er det på tide, at kristne tager ved lære af Paulus' strategi.

Overvej

- vigtigheden af, at byer evangeliseres
- hvordan bykulturen smitter af på landbefolkningen
- at man må kunne li' sin by for at bringe evangeliet til den
- hvordan man kan lære sin by og dens befolkningsgrupper at kende ved at kortlægge den; for hvem er det, der bor i den, og hvad er deres problemer?

I Romerbrevet skriver Paulus: »For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøder, først, og for græker« (Rom 1,16).

På sine rejser taler han både til »jøder og grækere«. Men strategien er først at gå til jøderne. Han opsøger dem i deres synagoger.

1. Jøderne, Guds udvalgte folk, skal først have evangeliet forkyndt. Dette »først« hænger sammen med frelses-historien. Gud har givet løfter til Israel. Disse er opfyldt i jøden Jesus og angår jøder (se 3,26).

2. I og med Paulus møder jøderne i synagogen, møder han også dér hedninger, der er velvilligt stemt over for jødedommen, enten proselytter eller gudfrygtige hedninger.

Lukas viser

- at både jøder og ikke-jøder tager imod evangeliet
- at både jøder og ikke-jøder afviser evangeliet.

At jøder mange steder afviser evangeliet, er *ikke* i sig selv en begrundelse for hedningemission. Den ligger allerede i Guds gamle missionsbefaling (se 14,47).

Først til byerne

Paulus var ikke bange for at gå ind i byerne, som nogle moderne kristne er det. Tværtimod henlægges store dele af hans virksomhed til byerne, bl.a. storbyen Korinth og Efesos, hovedstaden i provinsen Asien. Strategien er, når byerne er evangeliserede, vil de omliggende områder også blive påvirket heraf.

Senere mission - helt op til vor egen tid - har ofte vist en vis skræk for at gå ind til byerne med alle de kloakker, der findes dér. Der er så dejligt ude på landet! Dette gælder også ydremission. Til en vis grad foregår den stadig blandt landbefolkningen. Millionerne i storbyerne svigtes ofte.

✂

jule

konkurrence 7

I hvilket kapitel i Apostlenes Gerninger fortælles der om Paulus første besøg i Korinth?

Det rigtige svar er:

Indsendt af:

Adresse

Alle kuponer - mindst otte af de ialt ti - indsendes samlet i en kuvert til Kristeligt Dagblad, Fanøgade 15, 2100 København Ø inden 31.12.1995.